

LIV FÖDER LIV

En församling som inte föryngras, där folk blir trötta och lämnar, är ofta en församling där källan har sinat – inte nödvändigtvis Guds källa, utan tilliten, glädjen och det ömsesidiga livsutbytet. Det är en församling som sakta dör.

När rädsla tränger ut tro

Oro, rädsla, människofruktan mer än tro, tillit och Gudsfruktan. Det är en dödlig kombination. En församling som styrs av rädsla – rädsla för konflikter, rädsla för att förlora kontroll, rädsla för det nya, att gå utanför det säkra och trygga – sluter sig om sig själv. Man kommer att sluta våga bjuda in, våga förändra, våga misslyckas.

Och när risker alltid går före möjligheter blir det ingen föryngring, för föryngring kräver just att man tar risker – med unga människor, med nya uttrycksformer, med osäkra vägar. Människofruktan (vad ska andra tycka?) kväver den heliga andens frihet. Om de första kristna hade tänkt så hade kyrkan inte existerat idag? Hur förvaltar vi deras arv, det de kämpade för och offrade sina liv för ibland?

Att våga innebär ett offer och det är sällan bekvämt. Men det är lidande kyrkan bygger på, det är i offret kyrkan stabiliseras och växer, med början i Jesus eget lidande.

När verksamhet ersätter relation

När fokus på verksamhet väger tyngre än fördjupade relationer riskerar människor att bli "praktiska enheter" – hjul i en maskin som ska rulla. Man mäter framgång i antal möten, program, närvaro. Men ingen frågar: Hur mår du? Vad händer i ditt liv? Kan jag göra något för dig? Vad längtar din själ efter? Var ser du Gud just nu? Relationer kräver tid, stillhet, sårbarhet – sådant som inte syns i årsberättelsen. När människor bara är funktioner bränns de ut. Man ger och ger utan att få näring själv. Och till slut orkar man inte mer – då lämnar man.

Andliga nådegåvor i skymundan

Det är tragiskt när just det som skulle kunna vara församlingens livskraft – nådegåvorna, den personliga Andens närvaro – hamnar i bakgrunden. För då blir Gudssamvaron reducerad till mötesteknik. Människor längtar efter att få använda sina gåvor, att bli sedda som unika, att få vara med och skapa. Utan det blir man passiv.

Det är därför föryngring sällan kan skapas genom strategier ensam. Den växer fram där människor upplever tillit istället för rädsla, relation istället för funktion och delaktighet istället för passivitet. Unga människor dras sällan till perfekta organisationer, men de dras ofta till gemenskaper där det finns äkthet, glädje, mening och verkliga relationer mellan generationerna.

När människor får ta emot och ge vidare av det liv de själva fått, då börjar källan flöda igen. Och där det finns liv kommer förr eller senare också nytt liv. Föryngring blir då inte främst ett projekt, utan en naturlig följd av att gemenskapen åter blivit en plats där människor verkligen får växa tillsammans.

Var befinner vi oss i Skarpnäckskyrkan?